

Ни се върналъ, ни допратилъ вѣсть:
Три-дни въ дебритѣ на тъмний лѣсъ
Протржбили триста бойни рога
Царя да откриятъ . . . Но до днесъ
Нѣма царьтъ — царь проклѣтъ отъ Бога!

Гонила година слѣдъ година
Въ тъмната незнайность тъменъ дѣлъ
И надъ сжщитѣ гори, долини
Други мощенъ царь ржка прострѣлъ.
Билъ добъръ той, уменъ билъ и знатенъ.
Цѣли дни стоялъ надъ трона златенъ —
Върху царския си тронъ стоялъ,
За да сжди когото се пада
Царски сждъ надъ всѣка тежка свада,
Но бѣда горчива доживѣлъ:
Градъ убилъ му плоднитѣ полета
И въ селища само гладни псета
Нощемъ виели съсъ кобенъ вой . . .
Слисалъ се какво да чини той —
Самъ на царски житници вратитѣ
Благий царь открилъ, дано насити
Гладнитѣ; на птицитѣ дори
Всѣка утринъ рано въвъ зори
Кжсъ месо да хвърлятъ, заповѣдалъ,
Но народа се повече страдалъ . . .
Най подиръ прѣдъ царския палатъ,
Въ късна вечеръ, късно въ тъмнината,
Появилъ се старецъ бѣлобрадъ.
„— Сто години, казалъ, въ планината
Отъ когато сѣ овчаръ съмъ билъ.
Дѣ е царьтъ, искамъ да го видя“.
Пуснали го. Той се поклонилъ